

stem pomenu (jam). Bere se tudi v novi slovenšini in celó pri kej glasovitih pisavcih.

U. Zakaj se pa ne piše *vše*, ker uže se mi neprijetno glasi zlasti, če se večkrat zaporedoma blizo vkupej bere, kakor ravno v Babici koj s konca, v šestih verstah trikrat?!

T. Tudi *vše* je nepotrebno. Kakor smo v brezštevilnih družih zgledih *v* spustili in izpahnili, tako tudi tukaj, post.: obežem, oblečem, oblast, toreč nam. obvežem, obvlečem, obvlást, vtorek itd.

U. Nekako prisiljeno se mi zdi obvlást, obvlak, vtorek, in „sila ni mila“ — sem večkrat čul.

T. Res je to. In ko bi hotli povsod *ušče* pisati, bi mógli po tistem pravilu pisati *eče* nam. *če*, *ešče* ali *ješče* (ješte, iše, išče) nam. *še*, kakor so nekđaj pisali. Toda to se je obrusilo in ogladilo. Sedanji čas bi bilo res posiljeno, in še posiljeno zelje je le časi dobro.

U. Ako se ne motim, sem bral, da *ušče* tudi nekaj drugega lahko pomeni.

T. Morebiti ti je v mislih staroslov. *uz*, *uza*, *ušče* (*vinculum*, *catena*). Nekđaj so res glasnika *v* tem in unem pomenu na tanko razločili, sedaj ju pa ne moremo vselej ločiti; torej lahko nastane po tej pisavi kaka pomota ali napaka.

U. Oh, pomot in napak se pa kot vruga bojim. Nihče ne vé, kateri ne skusi, kolika nadloga so napake za učenca! Pisati čem raji tudi vprihodnje kakor doslej *še* ali k večemu *vže*, ne pa *uže*.

T. Tvoja glava — moj svét.

Šolska roba.

Iz številstva. Tri sestre prinesejo jabelk na terg prodajat. Stareja jih ima 50, srednja 30 in mlajša 10. Prodale so jih vse po enem kupu in so vse enako skupile, akoravno ni nobena drugi ne jabelk, ne denarja dodala. Po čim so jih prodajale, koliko so vse denarja za nje dobile, in koliko vsaka?

J. B.

Na neki ženitnini so bile steklenice z vinom tako le na mizi postavljene :

0 0	0 0	0 0
0 0	0 0	0 0
0 0		0 0
0 0		0 0
0 0	0 0	0 0
0 0	0 0	0 0

Starašina jih prešteje: v vsaki versti, po dolgem in širokem na mizi je

bilo dvanajst steklenic. — Ko gre starašina proč, pride hlapec in vzame 4 steklenice z mize, postavi pa druge tako vkup, da jih je bilo zopet v vsaki verstii dvanajst, ko jih starašina še enkrat tako kakor popred prešteje, in goljufije ne zapazi. Kako je hlapec steklenice postavil?

O šolskih praznikih.

(Dalje.)

Iz Kranja sem šel kmali dalje, ker je že moja stara navada, da sem vedno raji na prostem zraku, kakor da bi sedel v kaki tamnici polni slabega zraka in dima, kakor sedi marsikdo po naših mestih in mestcih, in zraven pa bi še mogel poslušati nespodobne burke in tudi morda prenašati kako pikanje od kakega previsokega cilindra i. t. d. Eno pičlo uro od Kranja pridem v Naklo, lepo prijazno vas pri veliki cesti. Tukaj so sozidali in vravnali nedavno novo šolo. Poslopje ni veliko, pa je vendar zunaj in znotraj prav primerno in koristno razdeljeno, in tako je prav. Kaj pomaga učniku, če ima šolsko poslopje veliko kakor grajšino, pa ni kaj in nikoga notri? — Dalje od Naklega po beljaški cesti pridem v Podbrezje, dolgo raztreseno vas. Tudi Podbrezjani imajo šolo, ki so jo že pred tremi leti naredili, toda vravnali je še zdaj niso, ker ji namreč manjka poglavitne reči, t. j. dostojnih učiteljevih prihodkov; kdo je tega kriv, ne vem; jaz mislim, če so vse sosedne duhovnije to lahko storile, bi storila tudi podbreška lahko, toda, berž ko ne, velja tu pregovor: „Drevo se na drevo naslanja, človek na človeka — soseska pa na svojega gospodarja“. — O velikem šmaru sem bil v Bledu, kjer se je sošlo mnogo mnogo slovenskih domoljubov; to je bil vesel somenj. Vsak je prodajal svoje reči: ta petje, uni pesmi, drugi govore, tretji pozdrave, priljudnost i. t. d., res prav živa barantija, na katero je oče Triglav gotovo dovoljno gledal. Vidil sem tudi šolo v Gradu pri jezeru, v kateri podučujeta dva učnika. Ta šola ima pri soseski dobro ime. Ljudje so mi veliko lepega pripovedovali od ondotnega mladinaljubnega gosp. očeta in od rajnkega učenika Peternele-a, kateri ima tudi na grobu kamniti spominek z domačim napisom. Vse to, kar sem tukaj vidil in slišal in zraven prelepi, bi rekel rajski kraj, me je zelo ganilo. Poterdil sem besede našega pesnika, ki pravi:

„Dežela krajnska nima lepšga kraja,
Ko je z okoljšno ta — podoba raja.“

Pa le še naprej so me vabili veličastni hribje in mile planine, in šel sem tako dolgo po ozki dolini naprej, da sem prišel na Bistrico, čedno bohinjsko vas, ktera zavoljo vabljive okolice vsako leto mnogo ptujcev gostoljubno sprejema. Tudi tisti večer, ko sem jaz tu prenočeval, je bilo nekaj Teržacanov in Ljubljančanov tukaj, toda nobeden ni bil moje verste, kar sem po tem poznal, ker so bili zelo denarni možje. Bohinjci so prav priljudni ljudje; posebno pa se pri mladini pozná, da ima šola dobro podlago. Sedanjega šolskega uče-